

Arrest

nr. 215 069 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. SOETAERT en D. GAREGANI
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten T. SOETAERT en D. GAREGANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 juli 2012 in de ambassade te Yaoundé een aanvraag in tot de afgifte van een visum type D, met het oog op het volgen van studies. Op 10 september 2012 wordt hem het gevraagde visum afgeleverd. Op 30 september 2012 komt hij naar België waar hij in het bezit gesteld wordt van

een A-kaart. Verzoekers verblijfsmachtiging werd jaarlijks verlengd. Zijn laatste A-kaart was geldig tot 31 oktober 2017. Nadien werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 maart 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Deze beslissing, die op 28 maart 2018 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Gelet op het advies van de academische besturen, overgemaakt op 21.12.2017

Overwegende dat de genaamde [...],

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren (1);

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §1, 3° van de wet van 15,12,1980 : "De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens"

Meneer is België binnengekomen met een visum D in het kader van de studies op 30.09.2012.

Hij volgde in de academiejaren 2012-2013 en 2013-2014 een eerste jaar Bachelor in de industriële informatica fbachelier en Informatique & Systèmes orientation informatique industrielle") aan de Haute École Louvain en Hainaut (HELHA), maar slaagde niet.

In het daaropvolgende academiejaar 2014-2015 besloot hij van studierichting te veranderen en schreef zich in voor de Bacheloropleiding ("bachelieren Informatique & Systèmes orientation Gestion technique des batiments~ Domotique") aan dezelfde onderwijsinstelling. Hij slaagde voor de eerste 2 blokken van de opleiding, maar nadat hij 0 op 60 credits behaalde voor het derde blok van de opleiding in het voorbije academiejaar 2016-2017, besloot hij de tweede studie eveneens stop te zetten zonder behalen van een eindexamen,

Uit de resultaten van het afgelopen academiejaar 2016-2017 blijkt dat hij niet heeft deelgenomen aan 2 examens en dit zonder geldige rechtvaardiging. Zo staat een code "PP: pas présenté" (niet aangemeld) vermeld voor de examens Tonctionnement des systèmes" et "Activités d'intégration professionnelles".

De legende toegevoegd onderaan aan het resultaatblad toont aan dat wanneer de afwezigheid gerechtvaardigd is, er een code ML : motif légitime vermeld staat of minstens een code CM: certificat médical of PR: note de présence.

Uit de bovenstaande vaststelling volgt dat meneer zich niet heeft aangemeld voor 2 examens en dit zonder geldige rechtvaardiging.

Artikel 61, §1, 1° van de wet van 15,12.1980 : "De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt.

Voor het huidige academiejaar 2017-2018 is hij ingeschreven voor een Bacheloropleiding in de Bouwkunde Bachelier en Construction" aan het Instituut Paul Hankar in Brussel (sociale promotie).

Uit het hierboven geschetste studieparcours blijkt dat hij thans zijn derde studierichting aanvat en in de voorafgaande twee studierichtingen geen enkel eindexamen behaalde.

Om die reden werd op 21.12.2017 een academisch advies opgevraagd aan de vorige onderwijsinstelling Haute École Louvain en Hainaut (HELHA).

Diezelfde dag kregen wij van de instelling het volgende advies ;“

“A vu de ses résultats, du stage non réussi (l'entreprise a stoppé son stage pour son incapacité), TFE non présenté, le jury d'examen a pris la décision de ne plus permettre à cet étudiant de poursuivre ses

études dans notre département et a estimé que sa réussite ne serait pas assurée au bout d'une année supplémentaire"

Rekening houdend met het ontvangen negatieve advies waarbij er geen geloof meer werd gehecht aan zijn slaagkansen zelfs indien hij nog een bijkomend jaar zou kunnen hebben gevolgd en hij geen toelating meer kreeg om zich nog verder in te schrijven in de vorige opleiding.

Gelet op het advies en het feit dat betrokkene nu zijn derde studierichting aanvat, zonder in de loop van de twee voorafgaande studierichtingen enig eindexamen te hebben behaald.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen [...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 61, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Quant à la motivation

Elle doit être adéquate 2 et proportionnelle

Il convient enfin de rappeler la consécration de principes généraux de droit lors de la modification de 2012 qui a introduit un article 74/13

Art. 74/13. Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.<Inséré par L 2012-01- 19/12, art. 20, 063; En vigueur : 27-02-2012>

En l'espèce l'acte entrepris est bien une annexe 33bis avec ordre et nous devons constater que la décision entreprise n'en a eu cure et n'a notamment tenu compte :

- de la réorientation du requérant dans une section qui avait une logique formative
- de sa vie familiale [qui ressort notamment de la prise en charge effectuée par son beau frère]
-

Outre ces éléments, il convient de rappeler certains autres principes qui s'imposent à l'administration.

- et tout d'abord le principe de légitime confiance 4.

Le requérant a, en effet, entamé son cursus scolaire. Et presque à l'issue de cette année, la partie adverse a pris une décision sans avoir égard à cette formation.5

- Ensuite celui du devoir de soin.

L'obligation de prendre ses décisions avec soin implique que la décision de l'administration soit le fruit d'une recherche soigneuse et correcte des faits ainsi que d'une appréciation rigoureuse des intérêts en présence [CE ARRÊT N° 227.245 (XIVE CHAMBRE), DE COOMAN, DU 30 AVRIL 2014]

Ce devoir est rappelé au regard de la date à laquelle la décision a été prise, et donc l'administration aurait du inviter le requérant à s'exprimer.

- Quant à l'adage « audi alteram partem », votre Conseil rappelle qu'il s'agit d'« un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard (...) » (en ce sens, C.E. (13e ch.), 24 mars 2011, Hittelet, Y., n° 212.226). Le Conseil entend préciser quant à ce que l'administration « (...) doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (en ce sens, C.E. (8e ch.), 5 mai 2010, Gonthier, M., no 203.711).

- Quant au droit d'être entendu : Il garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec.p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65).

Le requérant en application de l'article 61 aurait pu effectivement faire valoir des motifs valables :

Le requérant s'est vu retirer la possibilité de pouvoir présenter son travail de fin d'études sans aucun avertissement préalable. La direction aurait dû d'abord informer l'intéressé en lui formulant les critiques liées à son stage afin de permettre à celui-ci de se remettre à niveau, voir le cas échéant, de pouvoir changer de stage avant que cela ne lui soit préjudiciable. Qui plus est, le maître de stage « école » n'a jamais donné suite aux mails du requérant qui a cherché à prendre contact avec celui-ci à de multiples reprises. Le requérant a même été jusqu'à attendre le maître de stage « école » devant son bureau, mais celle-ci n'était plus disponible et n'a pas accueilli les démarches pro actives du requérant désireux d'être aiguillé.

Par ailleurs il est étonnant que la direction de l'école s'en soit référée à l'avis du maître de stage externe qui a jugé le niveau du requérant trop faible, car le requérant a réussi sa première et sa deuxième année de bachelier sans problèmes.

Ces regrettables circonstances ont ainsi pénalisées le requérant, car seule la réussite du stage ouvrait le droit à la présentation du travail de fin d'études. Ce même travail dont dépend l'obtention du diplôme de bachelier. Le requérant a toutefois introduit un recours auprès de l'administration de la haute école, mais celui-ci s'est vu notifié une réponse négative.

Il ressort de ce qui précède que le requérant s'est vu ôter la possibilité de valider son stage ainsi que son travail de fin d'année. Or les motifs l'en ayant empêché ne sont que la somme d'une mauvaise gestion au sein de l'institution de la transmission d'informations à ses élèves. Partant, les motifs à l'origine de la non présentation de ses examens sont difficilement contestables et à tout le moins valables contrairement à ce qui est stipulé dans l'acte attaqué.

Quant à la prolongation excessive de ses études, le requérant ne voit pas en quoi persévérer afin d'obtenir son diplôme constituerait un excès de zèle. En effet, le requérant a validé ses deux premières années à l'HELHa sans difficulté. L'acte attaqué aurait pu être accueilli différemment si l'intéressé n'avait à son actif qu'une succession d'échecs. Or c'est loin d'être le cas.

On pourrait d'ailleurs s'interroger sur la validité de la décision de l'établissement, prise au mépris du droit d'être entendu [Arrêt du 2 mai 2016, S.15.0115.F, CCL AV. GENICOT L'arrêt qui donne effet, en ayant égard à teneur, à des actes administratifs dont il constate l'illégalité, viole l'article 159 de la Constitution]

- Mais également le choix de son cursus actuel.

- Il aurait pu également rappeler certains éléments relevant de sa vie familiale. Il réside, en effet, en famille - comme le sait la partie adverse. Il n'en a pas été tenu compte en terme de motivation [cf article 74/13]

C'est sa soeur et son beau-frère qui l'ont prit en charge avec un objectif l'obtention d'une qualification adéquate.

Quoi de plus normal ?

Cela démontre en soi l'importance de la vie familiale qui est maintenant partagée depuis plus de 5 ans (avec prise en charge affective, financière,).

C'est en Belgique que le requérant a pu et peut trouver l'unique source d'attention et d'affection entourée de sa soeur et son beau-frère ainsi que de leurs enfants qui sont devenus sa nouvelle fratrie.

En effet même si factuellement il s'agit de sa soeur et son beau-frère, le requérant considère ceux-ci comme ses parents et se sent, d'autre part, investi du rôle de grand frère vis-à-vis de ses neveux.

Tout le monde est, par ailleurs, bien conscient que cela amènerait le requérant à vivre à la cité et à dépendre aussi financièrement de sa soeur"

3.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

3.3. Het staat *in casu* niet ter betwisting dat de huidige bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering betreft, zodat voormelde wetsbepaling van toepassing is.

3.4. Verzoeker betoogt dat verweerder in gebreke is gebleven rekening te houden met zijn gezinsleven, waarbij hij erop wijst dat hij samenwoont met zijn zus en schoonbroer, van wie hij zowel affectief als financieel afhankelijk is. Hoewel in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, dient wel minstens uit het administratief dossier te blijken dat verweerder bij de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten met deze elementen rekening heeft gehouden (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293).

3.5. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich hierin een nota van 7 februari 2018 bevindt, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dit document wordt, inzake het gezinsleven, als volgt gesteld: *“Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt evenmin dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM”*. Aldus blijkt dat verweerder weliswaar gewag heeft gemaakt van een onderzoek naar verzoekers gezinsleven, doch zich ertoe beperkt heeft te stellen dat er *in casu* geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorhanden is. Op grond van deze motivering kan evenwel niet worden achterhaald of verweerder rekening heeft gehouden met de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van verzoekers zus en schoonbroer, met wie verzoeker blijkens het administratief dossier nagenoeg onafgebroken samenwoont en waarbij zijn schoonbroer ter ondersteuning van verzoekers aanvraag tot het bekomen van een studentenvisum en op 14 december 2017 te zijnen behoeve een verbintenis tot tenlasteneming heeft aangegaan. De loutere overweging dat geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorligt – zonder dat hierbij op enigerlei wijze wordt verwezen naar een eventueel bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn zus en schoonbroer – geeft in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak geen blijk van een gedegen onderzoek van verzoekers situatie, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Verweerder werpt op dat verzoeker niet aantoonbaar met een begin van bewijs effectief deel uit te maken van het gezin van zijn zus en haar echtgenoot. Echter kan verweerder niet blind zijn voor het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nagenoeg onafgebroken bij hen verbleven heeft op hetzelfde adres. Verweerder wijst er verder in zijn nota met opmerkingen op dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, rekening moet worden gehouden met alle indicaties in dit verband, zoals *“bijv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden...”*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dergelijke indicaties zich bevinden in het administratief dossier en dat, indien verweerder nog vragen had over dit gezinsleven, hij verzoeker hierover had kunnen bevragen zodat hij met kennis van zaken kon beslissen of een verwijderingsmaatregel zich al dan niet opdringt, gelet op verzoekers familieleven. Dit is echter niet gebeurd. Verweerder motiveert heel uitgebreid in zijn nota met opmerkingen waarom er geen sprake is van een gezinsleven van verzoeker met zijn zus en schoonbroer. De Raad wijst erop dat deze uitvoerige motivering aangaande de reden waarom er geen beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn zus/schoonbroer kan worden aangenomen, slechts een overweging *a posteriori* betreft. Deze overweging kan het gebrek aan een concrete afweging in de bovenvermelde nota van 7 februari 2018 over verzoekers gezinsleven *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* niet remediëren.

3.7. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker aangetoond dat verweerder in gebreke is gebleven *in concreto* rekening te houden met zijn gezinsleven, zodat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Aangezien een aangevoerd middelonderdeel tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA